

^{rekursní}
kuci povolil, ~~odvolací~~ soud exekuční návrh zamítl, ježto byl učiněn před pravomocí exekučního titulu.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dle čl. II. zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n., byla hranice pro spory v nepatrných věcech zvýšena na 300 Kč. Tento zákon, jenž, vyjma čl. XII., nabyt účinnosti dnem 1. července 1923, neobsahuje přechodných předpisů o sporech již dříve zahájených, pročež lze dle obdoby (§ 7 obč. zák.) použití zásady čl. XVIII. odst. 3 cís. nař. ze dne 1. června 1914 čís. 118 ř. zák., dle níž předpisy o omezení práva dovolacího a stížnostního nevztahují se na rozhodnutí, která byla vydána v první stolici před působností novely, ani na případy, v nichž ústní jednání dle Šu 415 c. ř. s. bylo v první stolici skončeno dříve, než předpis, omezující opravné prostředky, nabyt účinnosti. Je-li tomu tak, dlužno hleděti k této zásadě též při řešení otázky, od které doby lze pokládati spornou věc za bagatelní ve smyslu Šu 448 c. ř. s. v novém znění, při čemž přichází obdobně v úvahu také ustanovení druhého odstavce Šu 453 c. ř. s., že předpisy o bagatelním řízení platí od doby, kdy hodnota předmětu sporu byla omezena na bagatelní hranici nebo pod ní. Ve sporu vymáhajícího věřitele proti povinné straně o náhradu škody 170 Kč konalo se poslední stání 10. července 1923, tedy již za účinnosti zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. Vzhledem k hořejším vývodům nelze pochybovati o tom, že již při tomto roku, jehož obě strany se účastnily, mělo býti jednáno dle předpisů o bagatelním řízení a že rozsudek, prohlášený za přítomnosti obou stran, stal se bez ohledu na dobu, kdy jim bylo doručeno jeho písemné vyhotovení, právoplatným 24. července 1923 (§§ 224 čís. 7, 225 odstavec druhý a 452 c. ř. s.). Exekuční návrh, podaný vymáhajícím věřitelem 7. srpna 1923, nelze proto, jak neprávem učinil rekursní soud, zamítnouti proto, že prý byl učiněn před pravomocí exekučního titulu.

Čís. 3360.

V ý s l o v n é s v o l e n í d o s a v a d n í h o m a j i t e l e f i r m y (čl. 22 obch. zák.) k u ž í v á n í d o s a v a d n í f i r m y n a b y v a t e l e m z á v o d u n e m u s í s e s t á t í p r á v ě s l o v y, s t a č í, d á n - l i s o u h l a s j a k k o l i v z ř e j m ě n a j e v o .

(Rozh. ze dne 8. ledna 1924, R I 1104/23.)

Rejstříkový soud zapsal při firmě »S. a spol.«, že vystoupili z ní veřejní společníci Vojtěch S. a František S. a vstoupili místo nich jako veřejní společníci Antonín F. a Mathilda F-ová, a uvedl v důvodech: Ač výslovné svolení postupujících společníků v další vedení závodu pod firmou dosavadní vykázáno nebylo, byl zápis přece povolen, ježto oba vystupující společníci žádost ve formě notářsky ově-

9
řené spolupodepsali. Rekursní soud k rekursu finanční prokura-
tury usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jest sice pravda, že čl. 22 obch. zák. činí užívání dosavadní firmy novými nabyvateli závodu odvislým od výslovného svolení dosavadních majitelů závodu, leč tím se nemíní, že svolení musí býti vyjádřeno slovy, stačí, stane-li se to způsobem zřejmým, jenž nepřipouští pochybnosti o souhlasu k vedení staré firmy. Výslovným ve smyslu zákona jest svolení i tehdy, když, jako v tomto případě, jedinou opovědí dosavadní majitelé spolu s nabyvateli závodu opovídají, že závod dosud provozovaný povedou noví majitelé pod dosavadní firmou, a netřeba, by dosavadní majitelé ještě nad to svolení své zvláště dotvrzovali. Že pak společnou opovědí Vojtěch a František S-ovi nic jiného neobmýšleli, než projevit souhlas v uvedeném směru, plyne také z toho, že nenapadli usnesení soudu rejstříkového zápis povolující.

Čís. 3361.

Náhradní nárok proti zasílateli, jenž po úplné ztrátě zboží náhrady (včas) nereklamoval, nepromlčuje se ve lhůtě čl. 386 obch. zák.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1924, R I 1110/23.)

Žalobu, zadanou na soudě dne 22. února 1923, již domáhal se odesílatel na zasílateli náhrady škody, zaviněné prý stranou žalovanou tím, že, porušivši povinnost řádného speditéra, nereklamovala v roce 1921 ztracený vagon se zbožím u dráhy vůbec a u pojišťovny včas, procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Ze všech námitek žalované firmy obíral se první soud jenom námitkou promlčení zažalovaného nároku dle čl. 386 obch. zák. a zamítl žalobní žádost, poněvadž pokládal tuto námitku za odůvodněnou. Odvolací soud, uznáv ji za bezpodstatnou, nemohl rozhodnouti jinak než rozhodl, zrušil totiž právem rozsudek prvního soudu a uložil mu, aby jednal dále o ostatních námitkách žalované strany. Také Nejvyšší soud může toho času přezkoumávati pouze otázku promlčení; vývody rekursní, které se vztahují na ostatní námitky žalované firmy, nemohou dojíti povšimnutí. Právní názor odvolacího soudu, že jednoroční promlčecí lhůta čl. 386 obch. zák. se zažalovaného nároku netýká, jest správný. Ode tohoto zákonného předpisu nepromlčují se do jednoho